

לתגובות וזערות: שגיא 054-6868199

העלון מוקדש לעילוי נשמת:
בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל,
בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל,
מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל
יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה
ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים
ז"ל. לקבלת העלון במייל – לשלוח
הודעה ל: sagif_@walla.co.il
שְׁבֵת שְׁלוֹם

בס"ד עלון מס' 138 לשבת 28.3.2014 – תשע"ד אדר ב' כ"ו

זה השער לה' צדיקים יבוא בו

תזריע

אֲשֶׁה פִּי תִזְרִיעַ וַיִּלְדָּה זָכָר (יב,ב)

זהו שכתוב (תהלים קלט,ה): "אֲחֹר וְקָדָם צִרְתָּנִי". אמר רבי יוחנן: אם זכה אדם נוחל שני עולמות – הוזה והבא, וזהו שכתוב: "אֲחֹר וְקָדָם צִרְתָּנִי", ואם לאו בא ליתן דין וחשבון, שנאמר: "וַתֵּשֶׁת עָלַי פֶּפֶכָה" (ויקרא רבה יד, א) תירוץ נוסף על פי משל: שלושה בני אדם הלכו בספינה דרך הים למדינה רחוקה אשר שם הבדולח ואבן השוהם, כדי לעשות סחורה ולקנות משם אבנים טובות ומרגליות. ומנהג הוא שהם שבים אל ארצם באותה ספינה שבאו בתחילה. וראשי המדינה לא היו מסכימים שהספינה תשעה שם זמן רב אלא רק זמן מסויים כגון חודש או חודשיים, ולאחר מכן בהגיע הזמן צריכים הסוחרים לחזור למקומם תיכף ומיד. והנה במדינה ההיא היו בתי שעשועים ומקומות שונים שיש שם מיני זמן שונים, אשר נפש האדם מתאוה להם. וכאשר יצאו שלושת האנשים מהים ליבשה לשוט במדינה ההיא ולהתהלך בה, כדי לסחור באבנים טובות ומרגליות אשר שם, ראו בדרכם את בתי השעשועים ומיני השמחה, והסתפקו אם ילכו אחר הסחורות או אחר השמחות. החכם שבהם חשב לעצמו שמכיוון שבא בעיקר לקנות סחורה, וצריך הוא לפרנס את בני ביתו, עזב את בתי השמחה והלך רק לעסקו ולסחורתו. הבינוני שבהם הלך פעם לסחורה ופעם לשמחה, והטיפש שבהם הלך רק אחר השמחות ואיבד כל זמנו בהם. כשהגיע היום שהספינה צריכה לשוב למקומה, שמעו את שריקת רב החובל ואז שלשתם מיהרו להגיע לספינה. החכם בא עם שקים מלאים אבנים טובות ומרגליות, ושםח שמחה גדולה בסחורה שהביא עימו. הבינוני גם הביא כמה אבנים טובות ומרגליות, אך הצטער שאיבד חצי זמנו בשמחות. והטיפש בא ריק לגמרי מבלי כל סחורה, והיה צועק צעקות גדולות ומרות על שבילה כספו וזמנו בהבלים, ואין לו במה לפרנס את בני ביתו. והנמשל, אדם בא לעולם הזה לסגל לעצמו תורה ומצוות ומעשים טובים, אשר הם יקרים יותר מאבנים טובות ומרגליות, וכמו שכתוב: "הנחמדים מזהב ומפז רב", ובעולם הזה התורה והמצוות הם בזול, כי יכול לקנות מרגלית אחת בפרוטה אחת, כגון הנותן פרוטה לעני, שקיים בזה מצוות צדקה. וכן יכול לקנות מרגליות בחינם כגון לעשות שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, או להוציא דברי תורה מפיו וכן כל כיוצא בזה. מה שאין כן בעולם הבא אין לו אפשרות לרכוש תורה ומצוות. ולכן החכם עיניו בראשו שאינו מאבד זמנו להבל ולריק, כי יודע שלאחר כלות ימי ישיבת הספינה בארץ אשר הוא כלות ימי קיצו, לא יתנו לו אפילו רגע אחד לעשות בו מצווה, אפילו אם ישלם כל הון שבעולם. ולכן מנצל הוא את כל זמנו לרכוש סחורה רוחנית בעולם הזה. וזהו שאומר המדרש: "אם זכה אדם נוחל שני עולמות, הוזה והבא", כלומר, נחלת העולם הזה שלא איבד כלום מהזמן שקצבו לו לחיות בעולם הזה, אלא בכלול קנה אבנים טובות ומרגליות שהם תורה ומעשים טובים, ונחלת עולם הבא שלקח עימו לעולם הבא שקים מלאים תורה ומצוות. וזהו פירוש הפסוק שהזכירו במדרש: "אֲחֹר וְקָדָם צִרְתָּנִי" – שהקדים אחר שרומז לעולם הבא לקדם שרומז לעולם הזה, לומר מי הוא זה אשר יזכה לנחול שני עולמות עולם הזה ועולם הבא? – מי שמקדים אחר לקדם, כלומר שמניח כל עסקי עולם הזה, ועוסק בצרכי עולם הבא שהם תורה ומעשים טובים (ישמח ישראל).

אֲשֶׁה פִּי תִזְרִיעַ וַיִּלְדָּה זָכָר (יב,ב)

רוב רובה של פרשת תזריע הם ענייני נגעים ומצורעים ופרשת שמיני רוב רובה ענייני מאכלות אסורות, וכידוע רוב האנשים לא נכשלים במאכלות אסורות משום שאדם לא מוכן לבלוע תולעת, אבל מוכן לבלוע את חברו על ידי דיבור לשון הרע עליו. לכן הוסמכה פרשת מאכלים הטמאים לענייני המצורע ללמדך שכשם שאתה נזהר ממאכלות טמאים תזהר גם בזה (ר' ישראל מסלנט זצ"ל) ועל זה המליצו את הפסוק בתהילים "ואנכי תולעת ולא איש" אמר דוד המלך ע"ה תחשבו שאני תולעת ואז לא תבלעוני חי.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

ומסופר על היהודי הקדוש מפשיסחא שצויה פעם לרבי בונם מפשיסחא (שאחר כך מילא את מקומו) שיסע לדרך. לאן יסע? לשם מה יסע? הרב לא ביאר והתלמיד לא הקשה. כמצות רבו, לקח איתו חסידים אחדים, הזמינו את העגלון ונסעו לדרך. נמשכה הנסיעה ורבי בונם אינו מפקפק, אינו מטיל ספק בנסיעה ללא כיוון ללא מטרה ידועה. חלפו שעות והרעב מציק לכל. הנה הם מגיעים לכפר אחד, פונה העגלון לשביל הכפר ומכוון את הסוסים לעבר האכסניה, יורדים הם מן העגלה ונכנסים לחדר האוכל הגדול, רבי בונם מקבל לעצמו חדר סמוך, והחסידים מתכוננים להזמין סעודה. הם פונים לבעל הבית ושואלים אם יוכלו לקבל סעודה של מאכלי חלב. מצטער מאד משיב בעל הפונדק במטבחי אינני מכין כלל וכלל מאכלי חלב אלא סעודות בשר בלבד. לא ששו החסידים לאכול בשר בכפר שאינם מכירים היטב את בעלי המקום, ועל כן החלו חוקרים ודורשים: מי הוא השוחט? איך הייתה הבהמה אחר הבדיקה? האם כשרה וחלקה בלי פגם בריאה? איך מלחו את הבשר? והנה שומעים הם קול הדובר אליהם: "חסידים חסידים". מביטים החסידים סביבם ואינם רואים איש. מביטים ומחפשים והנה מגלים הם יהודי לבוש קרעים, היושב מאחרי התנור, ואותו יהודי פונה אליהם ומוכיח: חסידים, חסידים! על מה שאתם נותנים לתוך הפה חוקרים ודורשים אתם: מי הוא השוחט? והבשר איך הוכשר? אבל מה שאתם מוציאים מהפה, כלומר הדיבורים היוצאים מהפה, עליהם אין לכם שום שאלה כלל? (לבוש יוסף).

מה מגיע יותר מהר ממכתב בדואר?

פעם אחת אמר ה'חפץ חיים' לשומעיו: צאו וראו כמה איום ונורא כוחה של הרכילות! דבר זה אתם למדים מן הדואר. רוצה אדם לשגר מכתב לחברו, עליו להכין מעטפה ולרשום עליה את שמו של חברו ושם משפחתו וכתובתו המדויקת, שם העיר ושם המדינה, אחרי כן עליו להדביק בול.. והיה, אם טעה בכתובת או בשם או במחירו של הבול, העברתו של המכתב מתעכבת. ואפילו אם לא טעה ועשה הכל כשורה, עדיין אין הוא יכול להיות בטוח שהמכתב בוודאי יגיע, שהרי הרבה מכתבים אובדים בדרך.. מחמת מורכבות הענין העמידה הממשלה משרד מיוחד האחראי על העברת המכתבים, משרד הדואר, ובו עובדים עשרות פקידים, מכונות ומרכבות עומדות לרשותם. היפוך הדברים הוא ברכילות אמר ה'חפץ חיים' אם נכשלת ודברת דבר רע על פלוני, אף על פי שלא הזכרת שמו אלא ברמו, ולא הזכרת את מקום מגוריו ולא את שם עירו, ולא שילמת לאיש דמי העברה ואין מי שממונה על כך במיוחד, אף על פי כן אתה יכול להיות בטוח שהדברים הרעים שאמרת על פלוני סופם להגיע לאוזניו של פלוני! זהו כוחה של רכילות.

הפה עצמו מונע התפילות מלהתקבל

ה'בית הלוי' (שו"ת, דרוש טו) מביא את הפסוק באיוב (ט,כ): "אם אֶצְדֵּק – פִּי יִרְשָׁעֵנִי", ומבאר: כאשר מבקש אדם להצטדק בתפילתו לפני ה', מוכרח הוא לעשות את הפה כשליח עבורו, אלא שאם חטא ולא שמר על פיו מדיבורים אסורים, הרי שפיו עצמו הוא זה שירשיע אותו בדין וימנע מתפילתו להתקבל. ומוסיף ה'בית הלוי': לפי זה נוכל להבין את דברי חז"ל ("ר"ה לד,ב) שהקב"ה מבקש מעם ישראל "אמרו לפני...זכרונות כדי שיעלה זיכרוכם לפני לטובה, ובמה? בשופר! מדוע דווקא בשופר? משום שקול השופר אינו יוצא דרך הפה – שלעתים אינו נקי די הצורך – אלא דרך השופר, ממילא אין ראוי ממנו להעלות זכויותיו של עם ישראל לפני ה' ביום הקדוש.

על רבי ישראל סלנטר זצ"ל מסופר, כי פעם באו אליו אנשי אחת מקהילות ישראל ושאלתם בפיהם: זכינו לבנות עתה בית כנסת חדש ונותרו בידינו מספר לבנים שייחדנו לבניין בית הכנסת, מה עלינו לעשות עימם? מתוך שהכיר רבי ישראל בנפש אנשי המקום אמר להם: לו שמעתם לעצתי, הייתי מורה לכם לבנות בלבנים אלו קיר שיחסום את הפתח לעזרת הנשים, וימנע מנשות קהילתכם להתפלל בבית הכנסת...התשובה הפתיעה את השואלים, ורבי ישראל המשיך והסביר: הן יודע אני כי בקרב נשות עירכם השתרש מנהג רע, שבכל עת שנועדות הן יחדיו, מתגלגלת השיחה חיש מהר ללשון הרע ודיבורים אסורים; מוטב אפוא כי לא תבואנה כלל לבית הכנסת, כך לא תהיה להן הזדמנות נוספת להיפגש ולהיכשל בחטא (תנועת המוסר א עמ' 360).

כשהפה נקי, גם הברכות פועלות טוב. סיפר הרב מרדכי לוי זצ"ל, ממתפללי בית מדרש חכמי לובלין בבני ברק, שכשעמד עם אביו באחת הסלקציות הנוראיות, בטרם הגיע הגרמני הצורך לקרוע את הילד מאביו, פנה אליו האב הי"ד, נתן לו סוכריה ואמר: מרדכי, תברך ברכת שהכל. הרי כתוב במשנה בברכות: על כולם אם אמר שהכל נהיה בדברו 'יצא'. ובודאי בזכות ברכה זו תצא לחירות. "ואכן ברכתי שהכל, וברוך ה' ניצלתי מהגיהנם של מחנות ההשמדה. כי אכן הכל נהיה בדברו, ואין עוד שום כוח אחר מלבדו! (נטורי אמן, חי"ב).

אִשָּׁה פִּי תִזְרִיעַ וַיִּלְדָּה זָכָר (יב,ב)

דרש רבי שמלאי (גדה ל,ב): "למה הולד דומה במעי אמו? לפנקס שמקופל ומונח ידיו על שתי צדעיו שתי אציליו על ב' ארכובותיו וב' עקביו על ב' עגבותיו וראשו מונח לו בין ברכיו ופיו סתום וטבורו פתוח ואוכל ממה שאמו אוכלת ושותה ממה שאמו שותה ואינו מוציא רעי שמא יהרוג את אמו וכיון שיצא לאויר העולם נפתח הסתום ונסתם הפתוח שאלמלא כן אינו יכול לחיות אפילו שעה אחת ונר דלוק לו על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו שנאמר (איוב כט,ג): "בְּהֵלֹךְ נִירוּ עֲלַי רֵאשִׁי לְאֹרוֹ אֶלְךָ חֶשֶׁף". ואל תתמה שהרי אדם ישן כאן ורואה חלום באספמיא ואין לך ימים שאדם שרוי בטובה יותר מאותן הימים שנאמר (איוב כט,ב): "מִי יִתְנַנְּנִי כִּי־רָחִי קָדָם פִּי־מִי אֱלוֹהֵי יִשְׁמְרֵנִי". ואיזהו ימים שיש בהם ירחים ואין בהם שנים הוי אומר אלו ירחי לידה ומלמדין אותו כל התורה כולה שנאמר (משלי ד,ד): "וַיִּרְנֵי וַיֵּאמֶר לִי יִתְמָךְ דְּבָרֵי לִבְךָ שְׁמֹר מִצְוֹתַי וְחַיֶּה", ואומר (איוב כט,ד) אֱלוֹהֵי עַלְי אֶהְלִי".

בספר 'בן יהוידע' (גדה ל,ב) ביאר הבן איש חי זיע"א בצורה גאונית את גמרא זו: **למה הולד דומה במעי אמו? לפנקס** – נ"ל בס"ד לרמוז לאדם שיסתכל בחייו תמיד, הפנקס שלו פתוח כמו שאמר התנא (אבות פ"ג משנה טז): "הפנקס פתוח, והיד פותחת" וכן אמר התנא "כל מעשיך פספר נכתבין" (פ"ב משנה א'). **ידיו על שני צדעיו** – לרמוז כל המעשים מתייחסים לידים והמחשבה בראש ורמוז לו בזה שיעשה המצות בשלמות המחשבה. גם רמוז לו חסדי השם יתברך עם ישראל דמחשבה טובה מצרפה למעשה, לכך ידיו ששם המעשה דבוקה בראשו ששם המחשבה. **ושני אציליו על ברכיו** – רמוז לו על פי מה שאמרו חז"ל על הפסוק (בראשית כט,א): "וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּרָגְלוֹ" שהצדיק הוא שולט ברגליו להוליכם למקום שירצה והרשע רגילו שולטים בו, לכך נותנים שליטה בידיו על רגליו לרמוז לו שיהיה צדיק שהוא שולט ברגליו ולא להיפך. **ועקביו על עגבותיו** – הנה העגבות הם ראש של חצי השני של הגוף והעקב הוא סוף חצי השני ורמוז לו אם יהיה צדיק הקב"ה מגביהו מן העקב לראש. **וראשו בין ברכיו** – רמוז לו שיסתכל תמיד בתיקון הברית ובשלמות כי שלימות האדם תלויה בברית והברית בין הברכים ושם יסתכל בעיניו שבראשו בחושית ובשכלית. **ופיו סתום** – ללמדו שיאחוז תמיד במידת השתיקה וכמו שאמרו (אבות פ"א משנה י"ז): "וְלֹא מִצְאָתִי לְגוֹף טוֹב אֶלָּא שְׁתִּיקָה". **וטבורו פתוח** – כי מזונו הוא מן הטבור והוא בחצי הגוף לרמוז לו שיתנהג תמיד במידת האמצע הן באכילה, הן בשתייה, הן בשאר ענייני מחייתו. **ואוכל ממה שאמו אוכלת, ושותה ממה שאמו שותה** – רמוז שלא יאכל מגזל וגניבה אלא ממה שנותנים לו מורשיו ומה שנותנים לו מהשמים. **ואינו מוציא רעי** – רמוז שיעשה מצות ומעשים טובים בלי פסולת ותערובת רעי. **ונר דולק על ראשו** – רמוז לנשמה שנקראת נר אינה שוכנת בקרבו כשהוא בבטן אמו, אלא עומדת למעלה מראשו.

וּבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בְּשַׂר עֶרְלָתוֹ (יב,ג)

הצדיק רבי צדקה חוצין, מפארי יהדות ספרד, היה גם מוהל מומחה וזכה להכניס בבריתו של אברהם אבינו אלפי ילדים. בערוב ימיו של רבי צדקה נכנס אל ביתו יהודי בערב שבת, ובקש ממנו לבוא ולמול את בנו למחרת היום בשכונת "ימין משה" סמוך לעיר העתיקה בירושלים. למרות שקשתה עליו ההליכה ולמרות המרחק הסכים רבי צדקה בשמחה לקיים את המצוה. למחרת היום, הזדרז הרב והלך עם משמשו עד שהגיעו אל ביתו של בעל הברית. הבחין רבי צדקה כי אבי הבן מתמהמה מעט, ועל כן ניגש אליו ושאל לסיבת הדבר. אומר לרב את האמת – מלמל האיש – חזרתי בי מדעתי לכבד את הרב ובדעתי לכבד קרוב משפחה שאף הוא מוהל. אין אני מקפיד כלל וכלל – מיהר הצדיק לומר – אדרבה ימול קרוב המשפחה את הילד! למרות זאת התמהמה אבי הבן מלערוך את הברית. מדוע עכשיו אתה ממתין? שאל רבי צדקה. אומר לרב את האמת – שב האיש והשיב בשפה רפה – קרוב משפחתי זה אין ברשותו סכין וכלי מילה כיון ששכחם בביתו. ומה בכך? – קרא הרב – אני אשאיל לו את כלי המילה שלי! תמה אני על הרב – אמר השמש בדרכם לשוב אל ביתם – מדוע עבר הרב בשתיקה על חוצפתו של אדם זה שהטריח את הרב ללכת מרחק רב, ולבסוף חזר בו מכיבודו, ולא זו בלבד אלא אף רצה לשאול את כלי המילה?.. דע לך – אמר רבי צדקה – שברוך ה' כבר זכיתי בימי חיי להכניס אלפי ילדי ישראל בבריתו של אברהם אבינו ע"ה, אולם מעולם לא נודמנה לידי המצווה שאקיימנה באופן מושלם! נודמנה לידך? – תמה השמש – והרי לא אתה מלת את הילד? נכון – השיב הרב – אולם חז"ל מלמדים אותנו במסכת ברכות (דף ו') כי אם אדם חשב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה! בכל הפעמים שאני מתכבד להיות המוהל אני חושש שמא מעורב במעשה 'נגיעה' של כבוד וקשה לי לעשות את המצווה באופן מושלם בכוונה צרופה לה' לבדו. ואילו הפעם – סיים הרב – זכיתי ונעשתה המצווה בשלימות!

וְהָיָה בְּעוֹר בְּשׂוֹר לְנִגְעַ צָרְעַת (יג,ב)

אמרו רבותינו במדרש (ויקרא רבה יא, ז): "והיה הוא לשון שמחה", ואם כן יש להבין על מה ולמה יש לו לשמוח בשעה שיש נגע צרעת בעור בשרו? ויש לומר שכאשר אדם מקבל ייסורים בעולם הזה, הרי הוא צריך להיות בשמחה רבה, כיוון שעל ידי הייסורים מכפרים לו על עוונותיו, ויגיע לעולם הבא ללא חטא, ולכן יש למצורע לשמוח שקיבל את הצרעת....

וּמִרְאֵה הַנֶּגַע עִמָּק מְעוֹר בְּשׂוֹר (יג,ג)

אמרו בעלי המוסר "ומראה הנגע" – אם תראה נגע באדם תדע שזה עמק יותר מעור בשרו – כלומר שהסיבה שיש לאדם נגע על עורו היא עמוקה יותר, ולא קיבל מכה זאת 'במקרה' אלא על האדם להתבונן במה חטא, עליו לפשפש במעשיו ולעשות תשובה ואז יתרפא מחוליו.

וְאִישׁ פִּי יִמְרֹט רֵאשׁוֹ קָרַח הוּא טְהוֹר הוּא (יג,מ)

על פי פשוטו, מבאר בעל ה"מאור ושמש" זיע"א, האיש היהודי צריך לקדש את עצמו ואפילו במותר לו, וכל שכן שלא יתאוה לדברי מותרות, אלא עליו לספק לעצמו את הנצרך לו בלבד לעבודת השי"ת ולהשליך את המותרות. והנה יודע הוא ששערות הראש הם מותרות בגוף, ולכן צריכים הכהנים בעבודתם לגלח את שערותיהם – להראות שאינם חפצים במותרות רק כדי הסיפוק בלבד. ואם כן כשימרט ראשו של האדם לגמרי, עד שלא צומחים בו שערות, הרי זה סימן טוב שהוא השליך את כל המותרות ממנו, וזה לכשעצמו סימן טהרה, ומשום כך "וְאִישׁ פִּי יִמְרֹט רֵאשׁוֹ קָרַח הוּא טְהוֹר הוּא".

אֶחָלֵק שָׁלָל

הרבה פעמים במסכת אבות אנחנו רואים מספר חכמים שכתוב עליהם: הוא הָיָה אוֹמֵר: "כך וכך וכך".. ושמעתי פירוש מקסים בעניין זה, מדוע כתוב כל הזמן: הוא הָיָה אוֹמֵר וכדרכי בקודש, אזכיר קודם את הפשט הפשוט במילים: "הוא הָיָה אוֹמֵר" הוא היה- רגיל לאמר.. ועל דרך החידוש והדרש: אם נחלק ונקרא זאת כך: הוא היה, אומר.. כלומר הוא קודם כל – היה ורק אחר כך אומר.. כי יש כאלו אנשים, שמדברים הרבה ומעשים בקושי עושים.. דורשים מאנשים להתנהג באדיבות ובסבר פנים יפות, אך הם בעצמם לא מקיימים זאת.. באים פה חז"ל, להראות לנו, שמידתם של חכמים הייתה: נאה דורש, ונאה מקיים.. קודם כל הוא היה, ורק אחרי זה אומר.. (מתוך עלון 'יהלומים של שבת' גיליון 224).

מִיָּדָה כְּנָגַד מִיָּדָה

בתקופתו של החתם סופר זצ"ל, חי גאון ושמו רבי דוד דייטש זצ"ל. שכנפטר בכ"ב סיון תקצ"א חששו להודיע זאת לחתם סופר, שמא הידיעה תפגע בבריאותו. והנה זמן מה לאחר פטירתו של אותו גאון, שהה החתם סופר במעיינות מרפא ואירע לו מעשה נורא. מעל אתר הרחצה שהיה קטן מאוד, היו דלתות גדולות מברזל שהיו נפתחים בשעות הבוקר ועמדו תלויות עד הלילה. ואז ננעלו. כאשר הגיע לשם החתם סופר, סידרו ראשי הקהל שהוא ירחץ שם לבדו. והנה אירע שלאחר מספר דקות מאז נכנס למקום, ניתקו הדלתות מהתקרה, ופתח היציאה נסתם לחלוטין. ניסה החתם סופר להרים את הדלתות מבפנים ולא הצליח. והיה שרוי עקב החום, בסכנת מות מידית. ברגע זה החל החתם סופר לפשפש במעשיו ולחשב חשבון נפשו על מה ולמה הביא עליו הקב"ה את הצרה הזאת. והנה עלה בלבו מאמר חז"ל (שבת דף קה,ב): "כל המתעצל בהספדו של חכם ראוי לקוברו בחייו". והרהר החת"ס, מי יודע אם לא בא מעשה כזה לידי, ולכן נקלעתי לסכנה כזו של "קבורה בחיים". מיד קיבל החת"ס על עצמו שאם הקב"ה יעשה לו נס ויוציאו מכאן בריא ושלם, יברר ויתקן את הענין הזה. בדיוק ברגע זה נעשה הנס ונפתחו לפתע הדלתות מעצמן ויצא החת"ס לחיים. לאחר בירור, נודע לו פטירתו של רבי דוד דייטש. הוא אסף את כל הקהל וערך לו הספד כראוי.

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת וויאן, רוית בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. רפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, ארו בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.